

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/41/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2306010490
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2306010490.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného B. N., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona a pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 10.2.2021, č.k. 2T/136/2006-235, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9.12.2021 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

sa obžalovaný B. N., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom M., D. O. XXX/XX, okres Galanta, toho času vo výkone trestu v ÚVTOS Leopoldov, podľa § 166 Tr. poriadku pri nezmenenom výroku o vine vyslovenej rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/136/2006 zo dňa 07.02.2007, právoplatný dňa 07.02.2007, za v bode 1/ zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona a v bode 2/ zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1/ Tr. zákona,

odsudzuje:

Podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l, písm. n), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 2 Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 53 (päťdesiattri) mesiacov a 22 (dvadsaťdva) dní.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 10.2.2021, č.k. 2T/136/2006-235, bolo rozhodnuté takto:

„Podľa § 166 Tr. poriadku sa obžalovanému B. N., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom M., D. O. XXX/XX, okres Galanta, toho času vo výkone trestu v ÚVTOS Leopoldov, ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/136/2006 zo dňa 07.02.2007, právoplatný dňa 07.02.2007 uznaný vinným v bode 1/ pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona a v bode 2/ pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1/ Tr. zákona, za ktoré mu bol podľa § 183 ods. 2/ Tr. zákona s použitím § 36 písm. l, n), § 37 písm. h, m), § 38 ods. 2/, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4/, § 41 ods. 2/ Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 5(päť) rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom výrok o treste a o zaradení pre jeho výkon bol

zrušený uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 1Nt/19/2017 zo dňa 07.02.2018, právoplatný dňa 04.04.2018, vo výroku o vine v citovaných rozhodnutiach ostáva nedotknutý,
u k l a d á:

Podľa § 183 ods. 2/ Tr. zákona s použitím § 36 písm. l, n), § 37 písm. h, m), § 38 ods. 2/, per analogiam § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4/ Tr. zákona trest odňatia slobody 53(päťdesiattri) mesiacov a 22(dvadsaťdva) dní. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) Tr. zákona pre výkon uloženého trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.“

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný a to proti výroku o treste. V prvom rad poukázal na to, že išlo o uloženie trestu odňatia slobody v rámci nového - obnoveného konania, kde bol rozsudkom okresného súdu uložený dňa 7.2.2007 trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, následne rozsudkom zo dňa 10.10.2018 trest odňatia slobody vo výmere 53 mesiacov a 22 dní. Tento rozsudok bol zrušený odvolacím súdom pre nerešpektovanie príslubu - návrhu na uloženie výrazne miernejšieho trestu odňatia slobody pri uzatváraní dohody, následne bol uložený okresným súdom trest odňatia slobody vo výmere 53 mesiacov a 22 dní. Obžalovaný namietal, že prvý trest bol uložený tak, že bol o 3 mesiace a 10 dní prísnejší ako bola vtedy súdom aplikovaná spodná hranica príslušnej trestnej sadzby, okresný súd aplikoval inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona v nadväznosti na uzatvorenú dohodu o vine a treste. Poukázal na znenie § 405 písm. b) Trestného poriadku. Neznamená to však len uloženie číselne nižšieho trestu, ale tiež aplikáciu uloženia nižšieho trestu za rovnakých okolností ako bolo v pôvodnom trestnom konaní. Súd v pôvodnom konaní aplikoval asperačnú zásadu. Po obnove konania mal súd postupovať tak, ako by bol býval posuďoval konajúci súd v konaní vedúcom prvému rozsudku, ak by nedošlo k aplikácii protiústavnej asperačnej zásady. V novom konaní je minimálna trestná sadzba 2 roky, a preto mal súd uložiť trest vo výške o 3 mesiace a 10 dní vyšší ako spodná hranica aplikovateľnej trestnej sadzby. Namiesto toho mu uložil trest vyšší o viac ako 2 roky od teraz aplikovateľnej spodnej hranice trestu odňatia slobody. Trest je preto nezákonný, v rozpore so zásadou primeranosti a zákonnosti. Ďalej namietal, že v novom konaní chcel obžalovaný opäť uzatvoriť dohodu o vine a treste, čo prokurátor ignoroval bez akéhokoľvek vysvetlenia. Takýto postup nemôže byť na ujmu obvineného v podobe straty možnosti uzatvorenia dohody o vine a treste. Takýto postup OČTK a schválenie postupu súdom predstavuje obchádzanie zákonných procesných práv obžalovaného, ktorý svoj postoj nezmenil a legitímne očakával relevantné zníženie trestu tak, ako to uvádzal odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí. V konaní tak raz došlo k zvýšeniu spodnej hranice o 3 mesiace a 10 dní a ďalší raz o viac ako 2 roky. V pôvodnom konaní bol postoj obžalovaného zohľadnený v poobe podpísania dohody o vine a treste, prečo teda nie je zohľadnený v ďalšom konaní. Takýto postup prokurátora považuje za porušenie práva obžalovaného na spravodlivý súdny proces. Navrhovali okresnému súdu, aby vzhľadom na iné/predchádzajúce odsúdenia bol uložený úhrnný/súhrnný trest a to aj vzhľadom na iné odsúdenia klienta, na (iné) už vykonané tresty (časti trestov) odňatia slobody. Konajúci súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že tak nepostupoval, lebo nedošlo k zrušeniu výroku o vine obžalovaného, nič viac neuvádza. Nepripojil k tomuto konaniu trestné spisy iných odsúdení, neuviedol prečo a z ktorých časových či iných skutkových alebo právnych skutočností neuložil obžalovanému úhrnný/súhrnný trest odňatia slobody.“

Na verejnom zasadnutí nariadenom na rozhodnutie o podanom odvolaní, zotrval obžalovaný na podanom odvolaní, obhajca obžalovaného navrhol zrušiť prvostupňové rozhodnutie a uložiť zákonný a primeraný trest vzhľadom na všetky odsúdenia obžalovaného, obžalovaný žiadal zaradiť všetko do jedného trestu, keďže si vykonáva dokopy trest už 15 rokov. Prokurátor navrhol jeho odvolanie zamietnuť.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých

výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k podanému odvolaniu nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Obžalovaný podal odvolanie ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a to proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Krajský súd z predloženého spisového materiálu zistil nasledovné:

Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 10.10.2018, sp. zn. 2T/136/2006 rozhodol tak, že „Podľa § 166 Tr. poriadku sa obžalovanému B. N., nar. XX.XX.XXXX v O., bytom M., D. O. XXX/XX, okres Galanta, toho času vo výkone trestu v ÚVTOS Leopoldov, ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/136/2006 zo dňa 07.02.2007, právoplatný dňa 07.02.2007 uznaný vinným v bode 1/ pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona a v bode 2/ pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1/ Tr. zákona, za ktoré mu bol podľa § 183 ods. 2/ Tr. zákona s použitím § 36 písm. l, n), § 37 písm. h, m), § 38 ods. 2/, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4/, § 41 ods. 2/ Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 5(päť) rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom výrok o treste a o zaradení pre jeho výkon bol zrušený uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 1Nt/19/2017 zo dňa 07.02.2018, právoplatný dňa 04.04.2018, vo výroku o vine v citovaných rozhodnutiach ostáva nedotknutý, a uložil obžalovanému podľa § 183 ods. 2/ Tr. zákona s použitím § 36 písm. l, n), § 37 písm. h, m), § 38 ods. 2/, per analogiam § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4/ Tr. zákona trest odňatia 53 (päťdesiattri) mesiacov a 22 (dvadsaťdva) dní a podľa § 49 ods. 2 písm. a) Tr. zákona pre výkon uloženého trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný. V odvolacom konaní krajský súd konštatoval, po povolení obnovy konania a zrušení výroku o treste (uznesenie Okresného súdu Galanta sp.zn. 1Nt/19/2017 zo dňa 7.2.2018) sa okresný súd zaoberal iba zrušeným výrokom o treste a o zaradení pre jeho výkon. Trestný zákon pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona ustanovuje základnú trestu sadzbu odňatia slobody od troch rokov do osem rokov a pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1/ Tr. zákona ustanovuje základnú trestnú sadzbu tri roky až osem rokov. Obžalovaný s prokurátorkou pôvodne uzavreli dohodu o treste v trvaní päť rokov za použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4/ a § 41 ods. 2/ Tr. zákona. V danom prípade, v konaní po povolení obnovy konania, prvostupňový súd dospel k záveru, že u obžalovaného uloženie trestu odňatia slobody v trvaní 53 mesiacov a 22 dní (túto dobu vykonal väzbou a výkon trestu do podmieneného prepustenia) bude postačujúce na jeho nápravu, pričom súd použil per analogiam aj ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4/ Tr. zákona, teda zníženie základnej trestnej sadzby. Dôvodom takého postupu bola podľa odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia doba, ktorá uplynula od spáchania skutku a možnosť nápravy.

Okresný súd rozhodoval teda iba vo výroku o treste, nakoľko výrok o vine obžalovaného v konaní o obnove konania zrušený nebol.

Krajský súd v predchádzajúcom odvolacom konaní ďalej konštatoval, že zrušením výroku o treste v pôvodnom rozsudku nedošlo k zrušeniu výroku o vine, na základe schválenia pôvodnej dohody o vine a treste. Po zrušení časti schválenej dohody o vine a treste, len v časti o treste, by sa mal, so zreteľom na zmenené pomery (nález ústavného súdu), prokurátor pokúsiť o uzatvorenie dohody o treste výhodnej pre obe procesné strany, zohľadňujúci všetky zákonné podmienky obsiahnuté v ustanovení § 34 Trestného zákona. V rámci povinnosti poučiť obžalovaného o jeho právach, resp. o tom, ako ich možno uplatniť, bolo potrebné pred súdom v prejednávacom prípade položiť otázky prokurátorovi a obžalovanému, či nechcú uzatvoriť dohodu o vine a treste. Bolo konštatovateľné, že s poukazom na ustálenú súdnu prax v prípade rozsudkov zrušených v rámci obnovy konania vo výroku o treste v prospech osôb obžalovaných vo veciach, kde predtým boli realizované dohody o vine a treste medzi obžalovanými a prokurátorom je potrebné primárne zisťovať, či obžalovaný a prokurátor nechcú uzavrieť novú dohodu. Až v prípade neúspešného pokusu o novú dohodu je možné, aby súd ďalej postupoval a rozhodol o treste. Keďže okresný súd takýmto procesným postupom na hlavnom pojednávaní nepostupoval, Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 5.9.2019 sp.zn. 5To/14/2019, zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vec vrátil okresnému súdu aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Uviedol, že vyššie uvedený procesný postup bude možné vykonávať aj priamo na súde aktuálne rozhodujúceho o výroku o treste zrušeného na základe obnovy konania bez toho, aby bolo potrebné vec vracieť do prípravného konania prokurátorovi.

Po zrušení uvedeného rozsudku okresného súdu vo výroku o treste a vrátení veci okresnému súdu tento postupoval v zmysle vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu a dal stranám možnosť uzavrieť dohodu o vine a treste. Ako však uviedol okresný súd v odôvodnení následného rozsudku zo dňa 10.2.2021, prokurátor nechcel dohodu o treste s obžalovaným uzavrieť. Okresný súd konštatoval, že dohodu o vine a treste možno uzavrieť v zmysle § 255 ods. 3 Trestného poriadku iba ak obe strany prejavia rovnaký zámer, k čomu ale v tomto prípade nedošlo.

Obžalovaný v rámci odvolacích námietok namieta zákonnosť uloženého trestu vzhľadom na jeho výmeru, ktorú považuje za neprimerane vysokú, k čomu dospel porovnaním ukladaného trestu pred obnovovacím konaním a potom. Zároveň namieta, že ide o obchádzanie zákonných procesných práv obžalovaného, keď stratil možnosť schválenia uzatvorenia dohody o vine a treste.

Krajský súd k tejto odvolacej námietke uvádza, že nie je dôvodná. Okresný súd nepripravil obžalovaného o možnosť uzatvorenia dohody o vine a treste. Priestor pre jej uzatvorenie bol obom stranám, teda tak obžalovanému ako aj prokurátorovi, poskytnutý. Význam slova dohoda spočíva aj z lexikálneho hľadiska v dohodnutí (sa), dorozumení, zmluve. Uzatvorenie dohody o vine a treste nie je vynúiteľné, ide o slobodnú vôľu oboch strán (za podmienok ustanovených zákonom). V žiadnom prípade tak nejde o obchádzanie zákonných práv obžalovaného, ani porušenie práva na spravodlivý proces, keď okresný súd poskytol možnosť obžalovanému a prokurátorovi, aby títo uzatvorili dohodu o vine a treste, avšak prokurátor túto možnosť nevyužil, a vyjadril sa, že záujem o uzatvorenie dohody nemá.

Pri ukladaní trestu sa však okresný súd dôsledne neriadil príslušnými ustanoveniami zákona. Pochybenie okresného súdu krajský súd vzhliadol v prvom rade v tej podobe, keď okresný súd nesprávne zohľadňoval obžalovanému prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Opomenul aj to, že obžalovanému bolo potrebné uložiť úhrnný trest odňatia slobody, nakoľko ukladal trest za viac trestných činov podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Aj keď táto skutočnosť nebola napadnutá podaným odvolaním, krajský súd napravil pochybenie okresného súdu z dôvodu, že ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Okresný súd založil svoje rozhodnutie vo výroku o treste na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia. Obžalovanému je potrebné zohľadniť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že svoj čin priznal a oľutoval, podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, že napomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu a jednu prirážajúcu okolnosť, a to že už bol za trestný čin odsúdený. Podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona je potom pomer poľahčujúcich a prirážajúcich okolností je pri ich správnej aplikácii v prospech poľahčujúcich a hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby je potrebné upravovať jej znížením o jednu tretinu. Za súčasného použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona (asperačná zásada použitá pri spáchaní dvoch alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami), sa prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov) u obžalovaného neaplikuje, nakoľko uvedená okolnosť už podmienila použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Krajský súd totiž v tomto smere postupuje v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako prirážajúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného

zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Treba totiž uviesť, že aj keď už neprichádza v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona k zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby, úprava hornej hranice trestnej sadzby zostala bezo zmeny. Možno konštatovať, že povinné zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby je radikálne v tom rozsahu, ktorý odôvodňuje aplikáciu spomínaného stanoviska Najvyššieho súdu SR sp.zn. Tpj 104/2009 zo dňa 14.6.2010, a teda vylučuje súčasné použitie prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a ustanovenia § 41 ods.2 Trestného zákona.

Zároveň okresný súd pri ukladaní trestu nesprávne použil ustanovenie odkazujúce na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom, nakoľko trest pod dolnú hranicu neukladal.

Obžalovaný tiež v podanom odvolaní namietal, že mu súd nezohľadnil iné, predchádzajúce odsúdenia a neukladal mu tak ani súhrnný trest. Nešpecifikoval ktoré predchádzajúce odsúdenia má na mysli, ani k akému odsúdeniu by mal byť ukladaný súhrnný trest. Krajský súd však zistil, že v tomto smere pochybil okresný súd a odvolacia námietka obžalovaného je dôvodná v tej časti, kde poukazuje na nesprávne vysporiadanie sa okresného súdu so všetkými aspektami ukladania trestu. Naozaj nie je zrejmé, z akého dôvodu súd oprel svoje rozhodnutie neukladať súhrnný trest o fakt, že výrok o vine obžalovaného nebol zrušený v konaní o obnove konania. Napadnuté rozhodnutie tak v tomto smere neobsahuje dostatok odôvodnenia, z ktorého by bolo zrejmé, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri ukladaní trestu.

Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol po doplnení dokazovania podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine vyslovenej predchádzajúcim rozsudkom o treste a spôsobe jeho výkonu sám.

Krajský súd zistil, že obžalovanému bol v konaní pod sp.zn. 1T/53/2004 Okresným súdom Galanta rozsudkom zo dňa 24.11.2004 uložený podmienený trest odňatia slobody za skutok spáchaný dňa 21.5.2003. Následne obžalovaný spáchal skutky, prejednávane v tomto konaní. Tieto spáchal v období od 13.9.2006 do 23.9.2006, uznaný za vinného z ich spáchania bol rozsudkom zo dňa 7.2.2007. Vo vzťahu k predchádzajúcemu konaniu ide teda o recidívu, nakoľko súbeh trestného činu zo dňa 21.5.2003 a prejednaných trestných činov bol prerušený vyhlásením odsudzujúceho rozsudku za prvý z nich dňa 24.11.2004. Následne bol obžalovaný odsúdený Okresným súdom Levice v konaní sp.zn. 4T/187/2014 rozsudkom zo dňa 21.9.2015 za skutok spáchaný v období od mesiaca apríl do 22.10.2013. Aj v tomto prípade šlo o recidívu k predchádzajúcej trestnej činnosti, nakoľko súbeh skutkov spáchaných v dňoch 13.9. až 23.9.2006 a skutku spáchaného v období od mesiaca apríl do 22.10.2013 bol prerušený vyhlásením odsudzujúceho rozsudku za prvý z nich dňa 7.2.2007. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že v ďalšom konaní bol rozsudok zo dňa 7.2.2007, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania skutku zo dňa 13.9. 2006 a dňa 23.9.2006, zrušený vo výroku o treste. Z uvedeného dôvodu nie sú splnené podmienky na ukladanie súhrnného trestu.

Čo sa týka výmery uloženého trestu, obžalovaný sa opakovane dopúšťa závažnej trestnej činnosti, pričom na jeho prevýchovu ukladané tresty nemali zjavne žiaden prevýchovný účinok, nakoľko po uložení podmieneného trestu odňatia slobody sa v skúšobnej dobe dopustil ďalšej trestnej činnosti, čo malo za následok premenu trestu a nariadenia jeho výkonu. Z výkonu tohto trestu (a zároveň aj z výkonu trestu, ktorý mu bol pôvodne ukladaný v tomto konaní) bol podmienne prepustený, avšak ani po podmienne prepustení z výkonu trestu sa nepoučil a dopustil sa obzvlášť závažného zločinu. Z uvedeného dôvodu neprichádzalo do úvahy „zohľadnenie“ predchádzajúcich ukladaných trestov tak ako to navrhoval obžalovaný a jeho obhajca, a to v prospech obžalovaného v podobe upúšťania od uloženia súhrnného prípadne ďalšieho trestu, ako to zrejme mali na mysli.

V prejednanom prípade sa obžalovaný dopustil spáchania dvoch zločinov, voči blízkej osobe, z čoho vyplýva spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného.

Možno tak záverom súhlasiť s odvolacími námietkami obžalovaného len vo vyššie uvedenom smere, a to, že sa okresný súd v konaní a ani v odôvodnení rozhodnutia dostatočne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre zákonné ukladanie trestu. Ako už bolo uvedené, krajský súd preto

napadnutý rozsudok zrušil a to v celom rozsahu aby tak napravil aj formálne pochybenie v tej časi rozsudku okresného súdu, v ktorej tento vyjadroval, že rozhoduje len o určitých výrokoch (keďže bol predchádzajúcim postupom súdov zrušený pôvodný rozsudok len čiastočne). Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol krajský súd podľa § 166 Tr. poriadku pri nezmenenom výroku o vine vyslovenej rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 2T/136/2006 zo dňa 07.02.2007, právoplatný dňa 07.02.2007, za v bode 1/ zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zákona a v bode 2/ zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1/ Tr. zákona, tak, že obžalovanému uložil úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 53 (päťdesiattri) mesiacov a 22 (dvadsaťdva) dní, pri zohľadnení poľahčujúcej okolnosti, že sa k trestnej činnosti priznal a túto oľutoval, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti a priťažujúcej okolnosti, že spáchal viac trestných činov. Takýto trest u obžalovaného plne zodpovedá požiadavkám zákona.

Krajský súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.